

(pientä ideointia, jatkan tätä luultavasti myöhemmin) Joskus todellisuus on pelottavampaa, ahdistavampaa ja kurjempaa, kuin yksikään painajainen minkä mielikuvituksesi pystyisi luomaan. Sängyn alla asuva hirviö, ulkomuodoltaan kuin pelon ruumiillistuma, joka haluaa syödä sinut. Pelottava mies puukon kanssa, jota juokset pakoon niin lujaa kuin vain pystyt. Nuo eivät ikinä olleet minun painajaisissani, uneni olivat täysin identtisiä oikean elämän kanssa. Joitakin asioita pystyt juoksemaan pakoon, joitakin pystyt piiloutumaan, ja viimeinen pelastus saapuu kun viimein heräät unimaailmasta todellisuuteen. Tuijotin käsissäni olevia ruhjeita ja mustelmia ja ymmärsin, minulle niin ei ole ikinä käynyt. Jotkut painajaiset ovat hiljaisia, eikä niitä huomaa ennen kuin on liian myöhäistä. Katsoin ennen muita samanikäisiäni, leikkimässä vanhempiensa kanssa, iloiten niin kuin he eläisivät elämänsä viimeisimpiä päiviä ja haluavat tehdä kaikkensa ollakseen onnellisia. Itkin aina kun näin heijastuksen siitä, mitä minun elämäni olisi voinut olla, mutta sen sijaan en saa leikkiä, en saa hymyillä. Elätin ennen toivoa siitä, että kun täyttäisin vuosia vanhempani alkaisivat ajallaan rakastamaan minua, pitämään minua sylissä tai auttamaan minua kun tarvitsen apua, mutta sen sijaan se mitä ennen pidin painajaisena muuttui vain pahemmaksi. Painajainen mikä oli kestänyt 10 vuotta, joka alkoi äitini kuolemasta, oli ollut koko elämäni. Istuin yksin rautatieasemalla. Olin ollut täällä ennenkin, istunut samalla penkillä katsomassa kuinka junat ajavat ohi nopeasti, ja ihmettelin, mihin ne olivat menossa niin kiireellä. Junan ovien auetessa ja ihmisten kävellessä ulos mietin millaisen maailman he ovat nähneet, millainen heidän matkansa saattoi olla. Mitä kaikkea olisikaan tämän sumuisen kaupungin rajojen ulkopuolella. Ehkä se oli tapani tukahduttaa ajatukset siitä, että rikkinäinen perheeni ei varmaan välittäisi vaikka jäisin junan alle. Kello oli pian kaksitoista, ja nukkumaanmeno aikani oli mennyt ja kaksi tuntia sitten, mutten saanut unta. Itkin yksinäisellä juna asemalla. Itkin koska tiesin olevani hylätty, yksinäinen, ruma ihminen ketä kukaan ei huolisi. Itkin, koska tiesin, että en ikinä saisi perhettä tai edes ystävää. Osa minusta halusi, että kuka tahansa tulisi kohdalleni kysymään mikä minulla on, että joku välittäisi. Olin istunut täällä itkien niin monta kertaa, että tiesin sen olevan vain toiveajattelua. Aurinko oli mennyt nukkuman ja kauan sitten, ja minulla oli kylmä. Odotin vain junaa johon hypätä kyytiin. Minulla oli vain yksi suunta mihin mennä, ja sekin oli täysin sumun peitossa. Se mikä on edessä oli aina ollut yksi iso mysteeri minulle. En ole koskaan ollut näin peloissani. Isäni oli aamulla jättänyt repun huoneeni ovelle. Repussa oli vähän leipää, yksi omena ja mehua. Olimmeko kenties menossa retkelle, ajattelin toiveikkaana. Isän tullessa huoneeseeni suunnaton viha kasvoillaan sai minut pelkäämään. Emme olleet menossa retkeilemään, tietenkään. Seuraavat sanat mitkä tulivat rikkinäisen isäni suusta saivat minut hajoamaan vielä pienemmiksi palasiksi kuin jo olin. Olin toivoton ja turha, ja nyt koditon. ” Et saa asua täällä enää ” Isäni sanoi. Yksi lause rikkoi kaiken. Kaiken toivoni jo menettäneenä silti ajattelin, että joskus saisin edes pienen palasen normaalia lapsuutta. Pelko valtasi kehoni enkä voinut liikkua. Isäni tönäisi minut pois sängystäni ja nosti minut ylös. Hän itki, ja oli vihainen minulle. En tiennyt mitä olin tehnyt väärin. Niin usein toivoin etten olisi ikinä syntynyt, tai että olisin kuollut jo pois. Niin usein toivoin, että saisin ensimmäistä kertaa olla elossa. Yhdellä lauseella kaikki mistä unelmoin murskaantui ja kaikki mitä pelkäsin kävi toteen. ” Anna minun jäädä! ” Huusin isälleni vielä kerran, mutta turhaan. Ennen kuin ehdin pyyhkiä kyyneleitä kasvoiltani oli hän ottanut kädestäni kiinni ja vienyt minut ulko-ovelle. ”En voi ottaa sinua takaisin, enkä voi selittää sinulle tekojani. Mene pois äläkä ikinä palaa! ” isäni sanoi ja katsoi minua murtuneena silmiin. Ovi paiskautui kiinni nenäni edessä ja kova ääni pelästytti minut. Koputin ja hakkasin ovea, mutten saanut vastausta. Hiljaisuuden rikkoi juna asemalla soiva kuulutus. Hyytävä tuuli piiskasi päin kasvojani ja äänet kaikuivat korvissani. Olin nukahtanut pihalle. Hieroin silmiäni hetken ja yritin nousta ylös, mutta paikkani olivat jumissa

kylmän tuulen takia. Pienen ponnistelun jälkeen sain itseni nostettua istuma asentoon. Unessani näin isän, ja hänellä oli salaisuus. Salaisuus joka sai hänet vihaiseksi, salaisuus jota hän ei voinut kertoa minulle. Se tuntui niin todelliselta ja oudolta etten saanut sitä pois mielestäni mitenkään. Ihan kuin uneni olisi yrittänyt kertoa minulle jotain, mutten ymmärtänyt viestiä mikä tuli sen mukana. Ehkä uni halusi minun uskovan, että tähän kaikkeen olisi syy vaikka tiedän, että olen itse syypää kaikkeen. Kyynel tippui poskelleni unta miettiessäni. Yksinäisenä mietin, milloin tämä synkkä pilvi väistyisi pois päältäni. Olin tokkurainen, ilman paikkaa minne mennä ja nälkäinen. Avasin tummansinisen reppuni, ja otin yhden leivän. Laitoin takin tiukemmin kiinni ja kurotin taskuuni katsoakseni mitä kello on. Muutama vuosi sitten löysin kirpputorilta vanhan ruosteisen taskukellon. Se ei ollut erityisen hienon näköinen pölyineen ja säröineen, mutta tykkäsin siitä. Se muistutti siitä, että jopa rikkinäisen näköinen asia voi toimia. Onneksi sain sen mukaani ennen kuin jouduin pois kotoa. Se oli ainoa muistoni kodista ja toivosta mikä minulla oli mukana. Kello oli viisi aamulla. Asemalle oli tullut ihmisiä ketkä näyttivät kiireellisiltä. Olin aina miettinyt miksi aikuisilla oli niin paljon tehtävää, että he eivät voineet pysähtyä katsomaan maailman kauneutta. Olisikohan kukaan heistä halunnut tietää miksi olen täällä? Ehkä pääsisin istumaan jonkun kanssa junaan. Ajatus matkustamisesta pelotti minua joten sisimmässäni toivoin ettei minun olisi tarvinnut tehdä sitä yksin. Menin sisälle aseman odotustilaan. En tuntenut sormiani kylmyyden takia, joten otin repustani hanskat ja laitoin ne lämmittämään jääkylmiä sormiani. Tunsin kylmän yltävän luihini asti ja oloni oli voimaton. Jokainen asia tuntui ylitsepääsemättömältä, mutta kävelin silti tuskissani hiljaa kohti aseman kioskia. Nostin repustani kolikoita laskeakseni kuinka paljon rahaa minulla oli ja ensimmäistä kertaa pitkään aikaan tunsin pienen toivon kipinän, kun nopean laskun jälkeen huomasin, että minulla oli rahaa ostaa yksi kaakao. ” monelta seuraava juna saapuu ” Kysyin kioskin myyjältä punastuneena samalla kun lämmittelin juomani kanssa. Hän oli ystävällinen minua kohtaan, enkä tiennyt miten vastata hänelle. ” Missä vanhempasi ovat ” Hän kysyi huolestunut ilme kasvoillaan. Mietin hetken, ja nolestuneena katsoin myyjää päin ja sanoin hiljaisella äänellä ” He ovat kotona. Olen menossa sinne itsekkin ” En tiennyt miksi valehtelin. Pelkäsin, että joutuisin pulaan jos kertoisin totuuden. En tiennyt miten toimia, mutta tiesin, että tein väärin kun en kertonut totuutta. Juna saapuisi pian, ja minun piti tehdä päätös. En halunnut jäädä tänne enää vanhojen kummitelevien muistojen kanssa, joten päätin, että tuntematon on parempi kuin tämä missä nyt olin. En tiennyt mihin juna olisi menossa, enkä tiennyt miten pitkälle pääsisin ilman lippua, mutta olin hukassa eikä minulla ollut muutakaan. Tämä paikka oli painajaiseni, ja tämä saattaisi olla ainoa tieni kohti heräämistä. Elämä oli ollut tähän asti sellaista mitä ei voi edes sanoa elämäksi, mutta jokin sisimmässäni kertoi, että asiat tulisivat muuttumaan, ja että saisin vastauksia kysymyksiini mitä olin koko elämäni kysynyt.